

### متن پرسش

سلام خدمت استاد بزرگوار: کتاب هدف حیات زمینی آدم رو میخوندم که سؤالی برام پیش اومد. بعد از اینکه فهمیدم جهنم یعنی همین زمین و تعلقات آن و بهشت فارغ شدن از این زمین و تن و توجه به سمت خدا، دو تا سؤال پیش میاد یکی اینکه در فلسفه بحث حرکت جوهری و رشد انسان را میخوانیم و اینکه در عالم بعد از دنیا هم برای انسان رشد وجود دارد و انسان متوقف نمی شود، جمع بین این حرف و آیات و روایاتی که فرصت انسان را فقط عالم دنیا می دانند چیست؟ و سؤال دوم هم اینکه خوب انسان با عمل خودش باعث شده به وضعیت و شاکله ای برسد که یا جهنمی است یا بهشتی که البته نسبی هم هست، خوب مسئله دعا و توسل در این دنیا را متوجه می شوم که موجب زمینه سازی و کمک به انسان می شود ولی خوب خود انسان انتخاب گری می کند لکن مسئله شفاعت در عالم پس از دنیا را متوجه نمی شوم، که اگر قائل باشیم که آنجا دیگر عمل انسان نتیجه ای ندارد پس یعنی هرچه هست از شافع هست و در اینجا شافع با نفسی که من ساخته ام چه می کند که موجب ارتقاء می شود و نقش من چیست؟ ممنون میشم پاسخ بدین. اگر هم نیاز هست برای فهم آن ارجاعی به مباحث گذشته اتان داشته باشم بفرمایید لطفا. ممنون

### متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. در «حرکت جوهری» روشن می شود حرکت به معنای تبدیل قوه به فعل منحصر به همین دنیای مادی می باشد. ۲. بحث شفاعت، بحث بسیار عمیق و دقیقی است. آری! وقتی انسان در هویت انسانی خود حاضر باشد و با این حضور در قیامت با انسان هایی روبه رو شود که در اوج انسانیت اند، انعکاس همان شخصیتی که او به اجمال در آن بود را در آینه وجود مقدس آن انسان های کامل می یابد و روبروشدن با آنها، همان شخصیت انسانی او را با تفصیل و شفافیت بیشتر در او حاضر می کنند و از همین جهت به ما فرموده اند اگر انسان محشور شویم و از ابعاد حیوانی عبور کرده باشیم، ما را شفاعت می کنند. موفق باشید